

ВЛАДИСЛАВ ХОДАСЕВИЧ

МУЗИКА

Превод от руски: Надя Попова, —

chitanka.info

*Вилня виелицата цяла нощ,
но стихна във зори. Неделна леност
разлива се из тялото. Обедната Благовещенска
не е привършила. Навън излизам.
Как са смалени къщицата, пушекът
над покрива! И мразовита пара,
сребристорозова, въздига се на стълбове
от къщите към купола небесен
като крила на ангели гигантски.
И също тъй смален сега изглежда
съседът ми добър Сергей Иванич.
Той е с кожух и плъстени ботуши.
Край него са разхвърляни дърва.
Замахнал с брадвата, стоварва я изтежско,
но ударите — чук! чук! чук! — загъхват,
че зиме винаги снегът, студът, небето
звукът... „Добър ден, съседе!“
„О, живо-здраво!“ Аз нареждам също
дървата си. Той — чук! Аз — чук! Но скоро
дотяга ми да цепя и разкършил
снага*

*му казвам: „Я за малко спрете!
Май свирят някъде...“ Сергей Иванич
оставя брадвата. Глава повдига,
слуша се, уви! — не чува нищо,
ала старателно слухти... „Изглежда,
Ви се е счуло“ — казва ми. — „За Бога,
какво говорите... Така добре се чува!“
Той пак наостря слух. „Е, може би
погребват някой офицер? Но все пак нищо
не чувам...“ Ала аз не се предавам:
„Как нищо? Вече е съвсем наблизо,
отгоре сякаш музиката идва.
Виолончело... арфи може би...
Не чукайте! Така прекрасно свирят!...“*

*И моят клем Сергей Иванич пак
прекъсва цепенето. Нищичко не чува,
но не посмява да ми пречи и потиска
досадата си. Ама че забавно:
стои сред двора и да наруши
симфонията се бои... Най-после
ми става жал за него. Заяявам:
„Край! Музиката свърши.“ И отново
за брадвите се хващаме. Чук-чук! Чук-чук!
А пък небето е все тъй високо
и все тъй ангели нагоре се възземат.*

1920

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.